

Ploaie

Tudor Arghezi

N-am auzit-o, parcă, de mult...
O ascult.
Nădușala nopții curge pe geamuri.
Plouă-n golurile din ramuri.

Aș voi să găsesc o asemănare
Și caut în zgomote și murmure,
În viori, în naiuri și ghitare
Ecoul nedeslușit și turbure.

Noaptea s-a-ntunecat cu alte nopți în fund,
Și din noapte-n noapte, nopțile urzite
Cern ploaia cu nisipul mărunț
Ca niște site.

Gândul, ajuns în flacăra lui de ploaie târzie,
Se face palid și descrește ca o făclie.
Fereastra e cernită de un fag
De care-atârână noaptea neagră, toată, ca un steag.

Nu-i şuierul săbiilor ce se ascut
Și-al spadei ciocnite de scut.
Nu e bătaia inimii.
Nu-i Turnul și ornicul lui în care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oștilor învinse.